

Det Anarkistiske Bibliotek

Blasfemisk latter

Erinne Vivani

Erinne Vivani
Blasfemisk latter
1922

benzinpaabalet.noblogs.org
Fra »Proletario«. Oversat fra *Sacrilegious Laughter* af Benzin på bålet.

da.theanarchistlibrary.org

1922

I den blege og sørgelige skumring fyldt med komiske og tragiske begivenheder, mens al latterlig smålighed giver sig udslag og forbrydelse oprejses som en livsmetode, som en atletisk gymnastikøvelse, mens revolutionære og ikke-revolutionære borgeres blod bader Italiens skønne land, flammer anarkistisk individualisme – unik, strålende og levende historisk realitet – majestætisk og glinsende hinsides al medborgerlig og samfundsmæssig råddenskab og går mod glæde, mod frihed, mod solen.

Den seneste ballade som pludseligt hærgede i byerne og landsbyerne fejede mennesker og ting bort.

Det var forudsigeligt og fatalt.

Kærlighedens og ydmyghedens teori, udbredt af alle partierne og alle proletarietets organisationer, kunne overhovedet ikke modstå den overvældende bølge.

I stedet for at oplære arbejderklassen i oprør og frihed, holdt partihøvdningene den altid nedtrykt i slaveri. De havde kun øje for antallet af tilhængere, medlemskort, stemmer, disciplin, osv., og udelukkende det mål at skabe en hjord som var villig til at lade sig malke og klippe som får.

Alle ved hvad det ledte til med denne form for samfundspolitisk undervisning. Flertallet af proletarer som blev tvunget ind i undergravende partier og organisationer er – lidt efter lidt – gået over til fjenden. Hvad var, om jeg må spørge, værdien af al den overstrømmende lovprisning som vismændene ødslede på proletariet – den stakkels opblæste dukke – som visse troede var kaldet af historien til at blive verdens diktatorer?

Nu er proletariet gået over til fascismen fordi fascisterne kommanderer. Hvis det i morgen er de sorte præster som kommander, så vil de villigt tilbede dem ligesom de tilbad de røde præster i går.

Alle forsamlingernes medlemmer kom ilde ud af stormen, eller snarere: virkeligt ilde. Endnu en gang – og det bliver ikke den sidste – har arbejderklassens organisationer vist sin bedrageriske bankerot. De har alvorsfuldt vist at de overhovedet ikke var revolutionære eller undergravende, men reformistiske stats-, kirke- og butiksejerorganisationer.

Den organisatoriske metodes fiasko i kampene for erobringen af velvære og frihed er fuldstændigt indlysende. På trods af det, så insisterer – brølede som køer – revolutionære – heriblandt mange libertære kommunister – på nødvendigheden og vigtigheden af organisation, og lægger ikke mærke til at deres metode ubønhørligt og uafhjælpeligt har fejlet dem bort og kastet dem i afgrunden.

* * *

Individualister har leet af alle kompromisser, alle forsagelser, al den væmmelige markedsføring, og de ler stadig deres respektløse, blasfemiske og forbandede latter.

Vi ler af alle og enhver. Af dem som producerer pistoler, rifler, bajonetter, maskinpistoler, kanoner, ammunition, lænker og forskellige torturinstrumenter til brug på arbejderne, af dem som bygger fængsler og rejser galger for 'deres' brødre, af dem som organiserer sig i, eller snarere lænker sig til, forbund og fagforeninger og betaler deres medlemsgebyr til fedesvinene mens de opgiver sin menneskelige værdighed ved at vælge herrer og hyrder.

Vi ler af dem som råber »længe leve ditten og datten«, af dem som går til demonstrationer parate til at punge ud og selv gå med tom mave, af dem som venter på ordrer fra partiets centralkomité inden de gør oprør, af dem som lytter til lederne som overtaler dem til fejhed når de gør oprør, af dem som venter på fremtidens sol med korslagte arme og tomme maver, som om den kunne stå op af sig selv fra det ene øjeblik til det andet.

Og de subversive som i frihedens navn vil vælte regeringen blot for at erstatte den med et nyt tyranni, åh, hvor de får os til at le!

Alle symboler og ritualer får os stadig til at grine. Den religiøse procession bliver erstattet af en demonstration, prædiken af masse mødet i samme tonefald, baldakinen af et banner. Portrætter af helgene og Madonna må vige for portrætter af herskere, og de nye kristne synger patriotiske eller undergravende salmer i stedet for de religiøse. Intet har forandret sig, hverken i form eller indhold, fra for tyve århundreder siden til i dag.

Men vi er ikke trætte af at le.

Vores sataniske latter begynder at dundre som torden og gnistre med lyn når vi står foran tilbederne af monstrøse gudelige og menneskelige fantomer som de kalder for Gud, Religionen, Staten, Fædrelandet, Menneskeheden, Moral, Ret, Pligt, Sæder, Altruisme, Socialisme, Kommunisme, osv.

Disse skadelige fantomer skabt af menneskernes uvidenhed, frygt og ondskab får endnu i dag de dumme til at kræve at det frie og stærke individ offer sig selv til dem, men det, som elsker ubundet frihed og middagssolen, skyder sine flammende og giftige pile imod alle de forbandede og infame idoler og er glad og ler når det rammer dem.

Vi ler af dem som forvandler sig selv til menneskeheden apostle og udførende prædikantens håndværk lover et jordisk paradys og universel overflod; af dem som ønsker at give én bestemt form til det menneskelige samfund som

tæller omkring to milliarder individer som alle er forskellige fra hinanden; af dem som, ude af stand til at leve frit, poserer som verdens frelsere og taler om den rosenrøde fremtid mens de glemmer den mørke og ondskefulde samtid. Og til sidst ler vi af dem som tror og håber på en strålende morgendag, og trofast og tålmodigt afventer Sankt Menneskeheden herredømme.

* * *

Hinsides den organisatoriske, profetiske, kristelige, monomaniske anarkisme som ligesom den unge munk af Assisi prædiker teorien om kærlighed og ydmyghed, ifølge hvilken vores jeg »skal vinde ved at tabe og rejse sig ved underkastelse«, findes det frie, jomfruelige og oprørske instinkts anarkisme hos trodsige, nihilister, opfindere, ikonoklaster, amoralister, aristokrater og individualister hvis stolte, uovervindelige og udødelige art jeg tilhører.